

Fejl! Ukendt betegnelse for dokumentegenskab.

**Udlændinge-, Integrations-
og Boligministeriet**

Udlændingestyrelsen

REDEGØRELSE

om

**anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning
ved dom eller administrativ beslutning for perioden**

1. januar 2015 til 31. december 2015.

Indhold

Indledning.....	4
1. Redegørelsens omfang og grundlag.....	5
1.1 Redegørelsens omfang.....	5
1.2 Grundlaget for redegørelsen	6
2. Redegørelsens væsentligste nøgletal.....	7
2.1 Udvisning ved dom.....	7
2.2 Udvisning ved administrativ beslutning.....	9
3. Udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom	12
3.1 Reglernes opbygning.....	12
3.2 Almindelige udvisningsregler	12
3.3 Særlige kriminalitetsformer	15
3.4 Varigheden af indrejseforbud	16
4. Statistik vedrørende udvisning ved dom.....	17
4.1 Domme, der statuerer udvisning	17
4.2 Domme, der frifinder for påstanden om udvisning	21
5. Højesteretspraksis	23
5.1 Udvisning.....	23
6. Udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning	25
6.1 Reglernes opbygning.....	25
6.2 Reglernes indhold	26
6.3 Varigheden af indrejseforbud	28
7. Statistik vedrørende udvisning ved administrativ beslutning	29
7.1 Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen	29
7.2. Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingenævnet	31
8. Udlændingelovens bestemmelser om udsendelse af udviste udlændinge	33

8.1 Udrejsepligt.....	33
8.2 Udrejsefrist.....	33
8.3 Retlige betingelser for udsendelse	34
8.4 Den praktiske udsendelse af udviste udlændinge	35
9. Statistik vedrørende udsendelse af udviste udlændinge	35
10. Udlændingelovens bestemmelser om ophævelse af udvisning for udviste udlændinge.....	37
10.1 Udlændingelovens § 50.....	37
10.2 Udlændingelovens § 50 a.....	39
10.3 Udlændingelovens § 50 b.....	40
11. Statistik vedrørende ophævelse af udvisning for udviste udlændinge	40
11.1 Udlændingelovens § 50.....	40
11.2 Udlændingelovens § 50 a.....	42
11.3 Udlændingelovens § 50 b.....	43
12. Udlændingelovens bestemmelser om administrativ ophævelse af indrejseforbud.....	44
13. Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge	44
14. Statistik vedrørende opholdstilladelse til udviste udlændinge, der er udvist ved dom	45
14.1 Udlændinge, der er udvist ved administrativ beslutning.....	45
Bilag 1	46
Uddrag af lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014.....	46
Bilag 2	60
Uddrag af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004	60

Indledning

Den 26. juni 1998 vedtog Folketinget lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.), der blandt andet indebar ændringer af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning. Loven trådte i kraft den 3. juli 1998.

Under Folketingets behandling af lovforslaget (lovforslag nr. L 59 fremsat den 16. april 1998) tilkendegav daværende indenrigsminister den 15. juni 1998 ved besvarelsen af Folketingets Retsudvalgs spørgsmål nr. 99 af 4. juni 1998 følgende:

"Jeg vil fremover afgive en årlig redegørelse til Folketingets Retsudvalg om, hvordan udvisningsreglerne fungerer i praksis på baggrund af oplysninger fra Rigspolitiet, anklagemyndigheden og Udlændingestyrelsen.

Redegørelsen vil bl.a. indeholde statistiske oplysninger om antallet af udlændinge, der efter de forskellige bestemmelser i udlændingeloven er udvist ved dom eller administrativt, antallet af udlændinge, der herefter er udrejst, antallet af udlændinge, der har fået ophævet et indrejseforbud, samt antallet af udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse, og hvor indrejseforbuddet som følge heraf er bortfaldet."

Indenrigsministeriets kompetence i udvisningssager blev den 27. november 2001 overført til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Ved kongelig resolution af 3. oktober 2011 blev kompetencen overført til Justitsministeriet. Ved lov nr. 571 af 18. juni 2012, der trådte i kraft den 1. januar 2013, blev kompetencen overført til Udlændingenævnet, bortset fra afgørelse om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, jf. § 46 g, stk. 1. Ved kongelig resolution af 28. juni 2015 blev denne kompetence overført til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

Indenrigsministeren, ministeren for flygtninge, indvandrere og integration og justitsministeren har tidligere afgivet 10 redegørelser om anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller administrativ beslutning for følgende perioder:

- for 3. juli 1998 – 31. december 1998 ved redegørelse af 26. juni 1999,
- for 1999 ved redegørelse af 30. august 2000,
- for 2000 ved redegørelse af 12. april 2002,
- for 2001 og 2002 ved redegørelse af 14. maj 2004,

- for 2003, 2004 og de første 3 kvartaler af 2005 ved redegørelse af 22. februar 2006,
- for 4. kvartal af 2005, 2006 og 2007 ved redegørelse af 24. juni 2008,
- for 2008 og 1. og 2. kvartal af 2009 ved redegørelse af 13. januar 2010,
- for 2009, 2010, 2011 og 2012 ved redegørelse af 26. juni 2013,
- for 2013 ved redegørelse af 1. juli 2014, og
- for 2014 ved redegørelse af 4. august 2015.

Nærværende redegørelse er den 11. redegørelse vedrørende anvendelsen af udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom eller ved administrativ beslutning.

1. Redegørelsens omfang og grundlag

1.1 Redegørelsens omfang

Redegørelsen er tidsmæssigt afgrænset til domme og administrative beslutninger, der er afsagt, henholdsvis truffet, i perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015. Nærværende redegørelse omfatter således statistiske oplysninger for det fulde kalenderår.

Domme, kendelser og administrative beslutninger, der er under anke, henholdsvis kære eller påklage, er ikke medtaget i redegørelsen. Der må dog tages forbehold for, at der – i det omfang Udlændingestyrelsen ikke har fået underretning fra anklagemyndigheden om, at en dom er anket eller at en kendelse er kæret – kan være medtaget enkelte domme eller kendelser afsagt i den pågældende periode, som er anket henholdsvis kæret. Endvidere må der tages forbehold for, at der i perioden er afsagt domme eller kendelser, som politikredsene ikke har orienteret Udlændingestyrelsen om. Oplysninger om sådanne domme og kendelser indgår ikke i redegørelsen.

Redegørelsen indeholder ikke oplysninger eller statistik om administrative udvisninger under henvisning til statens sikkerhed efter udlændingelovens § 25, jf. § 45 b. Justitsministeren har den 10. april 2008 ved besvarelsen af spørgsmål nr. 532 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg stillet den 1. april 2008 om antallet af personer, der på tidspunktet for spørgsmålets fremsættelse sad fængslet i danske fængsler mistænkt for terrorplaner, oplyst følgende:

”De særlige hensyn, der må iagttages som følge af sådanne sagers følsomme karakter, og som ligger til grund for den ordning, der er etableret i udlændingelovens § 45 b, stk. 1, taler efter regeringens opfattelse for, at der

ikke offentligt gives oplysninger om disse sager, heller ikke i en besvarelse af et spørgsmål fra Folketingets Retsudvalg.

En sådan orientering sker i Folketingets udvalg vedrørende efterretnings-tjenesterne.”

Redegørelsen er begrænset til at omfatte afgørelser om udvisning ved dom eller administrativ beslutning, hvor det forhold, der begrundes udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere.

1.2 Grundlaget for redegørelsen

1.2.1 Meddelelser fra Rigsadvokaten

Rigsadvokaten har ved meddelelse nr. 10/1998, punkt 2.6.1, foreskrevet en ordning, hvorefter politidirektøren sender alle domme i sager, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning, til Udlændingestyrelsen til orientering. I meddelelsens punkt 2.8.4 og 2.9.5 er det endvidere fastsat, at politidirektøren sender kopi af rettens kendelser vedrørende udlændingelovens §§ 50 og 50 a om prøvelse af afgørelser om udvisning til Udlændingestyrelsen.

Denne ordning er videreført i uændret form ved Rigsadvokatens meddelelse nr. 5/2006, punkt 2.6.1, 2.8.4 og 2.9.5. Ved meddelelse nr. 5/2006 er der i punkt 2.10.4.4 sket en tilføjelse vedrørende udlændingelovens § 50 b.

Rigsadvokaten har i Rigsadvokaten Informerer, nr. 19/2008, punkt 3, præciseret, at alle domme, hvor der har været nedlagt påstand om udvisning eller betinget udvisning, efterfølgende skal indsendes til Udlændingestyrelsen, uanset om spørgsmålet om udvisning forinden har været forelagt Udlændingestyrelsen.

Rigsadvokaten har i den senest reviderede meddelelse af nr. 5/2006 af 30. juni 2015 ydermere begrundet dette med, at dommene danner grundlag for Udlændingestyrelsens årlige redegørelse til Folketingets Retsudvalg om, hvordan udvisningsreglerne fungerer i praksis, ligesom Udlændingestyrelsen anvender oplysningerne i dommene til bl.a. analyse af praksis og udarbejdelse af statistik.

1.2.2 Elektroniske registre

Udlændingestyrelsen har udviklet en database vedrørende afgørelser om udvisning ved dom, hvor det forhold, der begrundes udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere (herefter benævnt udvisningsdatabasen).

Udvisningsdatabasen er taget i brug således, at alle domme vedrørende udvisning afsagt den 1. januar 2000 eller senere, som Udlændingestyrelsen modtager fra politi og anklagemyndighed, registreres i databasen. Endvidere registreres alle

kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens §§ 50, 50 a og 50 b vedrørende ophævelse af udvisning for udlændinge, der er udvist ved dom afsagt den 1. januar 2000 eller senere.

Oplysningerne i redegørelsen om antallet af personer, der er udvist eller betinget udvist ved dom, samt oplysninger om domme, hvor tiltalte er frifundet for en påstand om udvisning eller betinget udvisning, er baseret på udtræk fra udvisningsdatabasen. Oplysninger i redegørelsen om kendelser afsagt i medfør af udlændingelovens §§ 50, 50 a og 50 b vedrørende ophævelse af udvisning, er baseret på udtræk fra udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem EstherH.

Oplysningerne i redegørelsen om afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning er baseret på udtræk fra EstherH.

Oplysningerne i redegørelsen om udsendelse af udviste udlændinge er baseret på udtræk fra EstherH samt de heri registrerede oplysninger om indberetninger fra Rigspolitiet til Udlændingestyrelsen om udrejsestatus.

Oplysningerne i redegørelsen om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge er baseret på udtræk fra EstherH samt – i nødvendigt omfang – manuel opfølgning herpå.

Der tages forbehold for opdateringsfejl i EstherH og udvisningsdatabasen.

2. Redegørelsens væsentligste nøgletal

2.1 Udvisning ved dom

1520 personer er i 2015 udvist med indrejseforbud i forbindelse med endelig dom for strafbart forhold.

Betingede udvisninger indgår ikke i disse tal, idet udvisningen netop er betinget. Betingede udvisninger efter udlændingelovens § 24 b er angivet særskilt nedenfor.

Antallet af personer, der er udvist ved dom, fordeler sig således på udlændingelovens enkelte bestemmelser:

Udlændingelovens bestemmelser	Antal personer i 2015
§ 22, nr. 1-3	3
§ 22, nr. 4	15
§ 22, nr. 5	7

§ 22, nr. 6	18
§ 22, nr. 7	0
§ 22, nr. 8	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5	1
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6	5
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 7	0
§ 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 8	0
§ 23, nr. 2-4	0
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3	11
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4	176
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5	89
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6	164
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 7	0
§ 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 8	10
§ 24, nr. 2	1021
I alt	1520

§ 24 b	268
--------	-----

Der henvises til afsnit 4.1 for en nærmere gennemgang af ovenstående.

Varigheden af de, i forbindelse med udvisning ved dom, meddelte indrejseforbud fordeler sig således:

Varighed af meddelt indrejseforbud	Antal personer i 2015
4 år	36
5 år	1

6 år	1346
8 år	1
10 år	1
12 år	47
Beständig	88
I alt	1520

Der henvises til afsnit 4.1 for en nærmere gennemgang af ovenstående.

Af de i alt 1520 personer, der i 2015 er udvist med indrejseforbud ved dom, er 1024 personer registreret udrejst af Danmark pr. 3. april 2016. 9 personer er meddelt opholdstilladelse, efter at de pågældende er udvist med indrejseforbud ved dom.

Der henvises til afsnit 8 og 9 om udsendelse af udviste udlændinge og til afsnit 13 og 14 om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge.

2.2 Udvisning ved administrativ beslutning

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om administrativ udvisning i første instans.

Herudover træffer Styrelsen for International Rekruttering og Integration (tidligere henholdsvis Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering) afgørelse om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt en udlænding at udrejse straks, eller når en udlænding ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er meddelt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2, 2. pkt.

Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om administrativ udvisning kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, 2. pkt.

Udlændingestyrelsen har i 2015 i alt truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 2778 personer.

Antallet af personer, over for hvem Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om administrativ udvisning, fordeler sig som følger på udlændingelovens enkelte bestemmelser:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2015
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig berigelseskriminalitet mv.)	202
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	40
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af ulovligt ophold eller arbejde)	287
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	30
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn til den offentlige orden m.m.)	52
§ 25 b, stk. 1 (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet). Der henvises særskilt til afsnit 7.1.1	1894
§ 25 b, stk. 2 (udvisning af udlændinge som er blevet pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke er udrejst i overensstemmelse med en fast udrejsefrist)	273
§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af §§ 22-25 b til udlandet)	0
I alt	2778

Af de 2778 personer, hvorom Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om administrativ udvisning, er der i 2663 tilfælde pr. 11. april 2016 ikke sket påklage til Udlændingenævnet.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf i 2015 afgørelse om administrativ udvisning vedrørende 10 personer, hvoraf der i 6 tilfælde pr. 11. april 2016 ikke er sket påklage til Udlændingenævnet. Disse afgørelser er alle truffet i henhold til udlændingelovens § 25 b, stk. 2.

Udlændingenævnet har i samme periode truffet afgørelse om stadfæstelse af administrativ udvisning vedrørende 75 personer efter påklage af Udlændingestyrelsens eller Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse. I 26 af disse tilfælde, var afgørelsen om udvisning i 1. instans truffet i 2012, 2013 eller 2014. I de resterende 49 tilfælde var afgørelsen om udvisning i 1. instans truffet i 2015.

Indrejseforbud, som Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration samt Udlændingenævnet har meddelt i forbindelse med udvisning ved administrativ beslutning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b, gælder som udgangspunkt for 2 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 4, 5. pkt.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., kan indrejseforbud meddeles for 5 år, når udlændingen er tredjelandstatsborger og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller hvis udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II (Schengeninformationssystemet).

Efter udlændingelovens § 32, stk. 5, kan der, med mindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i § 32, stk. 4, 3. og 5. pkt., hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor.

Ifølge bemærkningerne (lovforslag nr. L 131, fremsat 5. februar 2014) til bestemmelsen, som trådte i kraft den 1. januar 2015, vil der kun helt undtagelsesvist være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, end det der ellers følger af loven. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer har en sådan karakter, at det ikke er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Indrejseforbud i forbindelse med administrativ udvisning efter udlændingelovens § 51 (overførsel af strafforfølgning til et andet land) meddeles efter reglerne i udlændingelovens § 32, stk. 2 og 3.

1739 af de i alt 2788 personer, der i 2015 er udvist ved endelig administrativ beslutning var pr. 11. april 2016 registreret udrejst af Danmark. Der er i 15 tilfælde meddelt forlængelse af en opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse i Danmark, efter at der er truffet endelig afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning.

Der henvises til afsnit 8 og 9 om udsendelse af udviste udlændinge og til afsnit 13 og 14 om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge.

3. Udlændingelovens bestemmelser om udvisning ved dom

3.1 Reglernes opbygning

Reglerne om udvisning ved dom for strafbart forhold er indeholdt i udlændingelovens kapitel 4. Afgørelse om udvisning træffes af domstolene efter anklagemyndighedens påstand herom i forbindelse med straffesagens behandling, jf. udlændingelovens § 49.

De i perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015 gældende bestemmelser om udvisning ved dom er gengivet i bilag 1-2.

Det bemærkes i den forbindelse, at den seneste ændring af udvisningsreglerne blev vedtaget ved lov nr. 516 den 26. maj 2014. Der er tale om en ændring af reglerne om afvisning m.v. til gennemførelse af direktiv 2008/115/EF om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v. Reglerne trådte imidlertid først i kraft den 1. januar 2015, jf. § 3, og har således først fået betydning for nærværende redegørelse.

3.2 Almindelige udvisningsregler

Adgangen til udvisning ved dom for strafbart forhold er som udgangspunkt knyttet til længden af den konkrete idømte straf samt til varigheden af udlændingens ophold her i landet. For en række særlige kriminalitetsformer kan der dog ske udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf, jf. afsnit 3.3 nedenfor.

Længden af udlændingens lovlige ophold udregnes efter udlændingelovens § 27.

Efter udlændingelovens § 22, nr. 1-3, kan en udlænding, der har haft lovligt ophold her i landet i mindst 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7

eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mindst 8 år, udvises, hvis udlændingen idømmes ubetinget fængselsstraf af mindst 3 års varighed. Det samme gælder, hvis udlændingen idømmes mindst 1 års ubetinget fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis udlændingen tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf og nu idømmes mindst 1 års ubetinget fængsel.

Efter udlændingelovens § 23, nr. 2-4, kan en udlænding, der har haft lovligt ophold her i landet i mere end 5 år, men mindre end 9 år, henholdsvis 8 år, udvises, hvis udlændingen idømmes ubetinget fængselsstraf af mindst 1 års varighed. Det samme gælder, hvis udlændingen idømmes mindst 6 måneders ubetinget fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis udlændingen tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf og nu idømmes mindst 6 måneders ubetinget fængsel.

Efter udlændingelovens § 24, nr. 2, kan andre udlændinge – det vil sige udlændinge, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år – udvises, hvis den pågældende idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf.

Udlændingelovens §§ 22-24 omfatter også tilfælde, hvor udlændingen i stedet for frihedsstraf idømmes anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse (forvaring, anbringelse mv.).

Efter udlændingelovens § 24 a skal der ved en afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af 1) grovheden af den begåede kriminalitet, 2) længden af den idømte frihedsstraf, 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet, 4) tidligere domme for strafbart forhold, 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

Efter udlændingelovens § 25 c kan en udlænding med opholdstilladelse efter lovens § 9 f (religiøse forkyndere) uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

En afgørelse om udvisning ved dom træffes i to led. Først vurderes det, om det kriminelle forhold kan begrunde udvisning efter reglerne herom, jf. ovenfor. Er det tilfældet, vurderes det konkret, om en udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. For så vidt angår udvisning efter udlændingelovens § 25 c vurderes det, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det følger af udlændingelovens **§ 26, stk. 1**, at det ved en afgørelse om udvisning efter §§ 25 a-25 c altid skal vurderes, om udvisning må antages at virke særlig belastende navnlig på grund af en række i bestemmelsen opremsede hensyn. Disse hensyn omfatter blandt andet udlændingens tilknytning til henholdsvis Danmark og hjemlandet samt udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold.

Efter udlændingelovens **§ 26, stk. 2**, skal en udlænding udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Bestemmelsen i § 26, stk. 2, betyder, at udlændinge, der idømmes frihedsstraf for begået kriminalitet, som udgangspunkt skal udvises, og at udvisning kun kan undlades, hvis udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Det er op til domstolene at foretage en konkret vurdering af, om udvisning vil være mulig inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK) med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

Endvidere gælder der særlige regler for EU/EØS-statsborgere og statsborgere i Schweiz som følge af retten til fri bevægelighed inden for EU. En EU/EØS-statsborger og en statsborger i Schweiz kan således alene udvises, såfremt den pågældendes personlige adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Herudover bestemmer Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 artikel 28 stk. 3, at en unionsborger, der har haft lovligt ophold i værtsstaten i de 10 forudgående år eller er mindreårig alene kan udvises, såfremt dette er bydende nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed.

Efter udlændingelovens **§ 26 a** skal der ved afgørelse om udvisning endvidere tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

Efter udlændingelovens **§ 24 b, stk. 1, 1. pkt.**, udvises en udlænding betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Rigsadvokaten har i Rigsadvokaten Informerer nr. 3 af 1. juli 2011 præcise-

ret, at en udlænding *skal* udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Udlændinge som er omfattet af udlændingelovens § 2 (EU-reglerne), kan dog ikke udvises betinget, jf. § 24 b, stk. 1, 2. pkt.

3.3 Særlige kriminalitetsformer

Som anført i afsnit 3.2 ovenfor kan en udlænding, der idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge for overtrædelse af en række særlige kriminalitetsformer, udvises uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf, jf. udlændingelovens **§ 22, nr. 4-8**.

Efter lovens § 22, nr. 4-8, kan der – uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset længden af den idømte frihedsstraf – ske udvisning ved:

- narkotikakriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4,
- menneskesmugling, jf. udlændingelovens § 22, nr. 5,
- særlig grov kriminalitet, jf. udlændingelovens § 22, nr. 6,
 - forbrydelser mod statens sikkerhed mv. (straffelovens kapitel 12 og 13),
 - vold mv. mod tjenestemand (straffelovens § 119, stk. 1 og stk. 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt.),
 - vidnetrusler (straffelovens § 123),
 - tilskyndelse til forbrydelse (straffelovens § 136),
 - brandstiftelse (straffelovens §§ 180 og 181),
 - sprængning mv. (straffelovens § 183, stk. 1 og 2),
 - fly- og skibskapring (straffelovens § 183 a),
 - trafikforstyrrelse (straffelovens § 184, stk. 1),
 - fare for andres liv eller sundhed ved forgiftning af drikkevand mv. (straffelovens § 186, stk. 1, og § 187, stk. 1),
 - driftsforstyrrelser (straffelovens § 193, stk. 1),
 - bigami (straffelovens § 208, stk. 1),
 - forbrydelser mod kønssædeligheden, herunder incest og voldtægt (straffelovens § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222),
 - udbredelse af børnepornografi (straffelovens § 235),
 - manddrab (straffelovens § 237),
 - vold (straffelovens § 244),
 - grov vold (straffelovens §§ 245 og 246),
 - kvindelig omskæring (straffelovens § 245 a),

- hensættelse i hjælpeløs tilstand eller efterladelse af personer i hjælpeløs tilstand (straffelovens § 250),
- forvoldelse af nærliggende fare for nogens liv eller førlighed for vindings skyld, af grov kådhed eller på lignende hensynsløs måde (straffelovens § 252, stk. 1),
- smitte med livstruende sygdom (straffelovens § 252, stk. 2),
- grov frihedsberøvelse (straffelovens § 261, stk. 2),
- menneskehandel (straffelovens § 262 a),
- grove berigelsesforbrydelser, herunder tyveri og hæleri af særlig grov beskaffenhed samt røveri (straffelovens § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288, § 289, § 289 a og § 290, stk. 2 og § 291, stk. 1, jf. stk. 4),
 - socialt bedrageri (straffelovens § 279, jf. § 285), og
 - groft hærværk (straffelovens § 291, stk. 2),
- tvangsægteskaber, jf. udlændingelovens § 22, nr. 7, og
- besiddelse mv. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer (straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v.), jf. udlændingelovens § 22, nr. 8.

Om den vurdering efter udlændingelovens § 26, der skal foretages ved spørgsmål om udvisning efter § 22, nr. 4-8, henvises til afsnit 3.2 ovenfor.

3.4 Varigheden af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Der fastsættes således i forbindelse med afgørelsen om udvisning et indrejseforbud. Indrejseforbuddet, der kan tidsbegrænses, regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Udlændingelovens § 32, stk. 2, indeholder regler om fastsættelsen af varigheden af et indrejseforbud i forbindelse med afgørelser om udvisning ved dom.

Indrejseforbud meddeles som oftest for henholdsvis 4, 6, 8, 10 eller 12 år eller for bestandig afhængig af den idømte frihedsstrafs længde og karakter. Idømmes udlændingen en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed

for frihedsberøvelse, fastsættes indrejseforbuddets varighed ud fra en vurdering af, hvilken frihedsstraf den pågældende ellers ville være blevet idømt.

Efter § 32, stk. 2, nr. 4, er der ved fængselsstraffe på mellem mere end 1 år og 6 måneder og 2 år mulighed for udvisning for bestandig, og efter § 32, stk. 2, nr. 5, meddeles indrejseforbuddet for bestandig, hvis udlændingen er idømt en ubetinget frihedsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

4. Statistik vedrørende udvisning ved dom

4.1 Domme, der statuerer udvisning

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2015 er udvist 1520 personer med indrejseforbud i forbindelse med endelig dom.

1437 personer er udvist med indrejseforbud ved endelig dom afsagt af byretterne, 80 personer er udvist med indrejseforbud ved endelig dom afsagt af landsretterne, og 3 personer er udvist med indrejseforbud ved endelig dom afsagt af Højesteret. Der henvises til afsnit 5 for så vidt angår Højesterets praksis.

I de følgende afsnit 4.1.1-4.1.5 gennemgås sagerne opdelt efter de enkelte udvisningsbestemmelser i udlændingeloven.

4.1.1 Udlændingelovens § 22 – udlændinge med mere end 9 års ophold eller flygtninge med mere end 8 års ophold

43 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 22.

4.1.1.1 Udlændingelovens § 22, nr. 1-3

3 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 1-3.

Disse personer blev alle udvist ved dom afsagt af landsretten, og de blev alle meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.1.2 Udlændingelovens § 22, nr. 4

15 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4.

12 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, 2 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne, og 1 person er udvist ved dom afsagt af Højesteret. Der henvises til afsnit 5 for så vidt angår Højesterets praksis.

Der blev i 3 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 12 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.1.3 Udlændingelovens § 22, nr. 5

7 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 5.

Disse personer er alle udvist ved dom afsagt af byretterne, og de blev alle meddelt indrejseforbud i 6 år.

4.1.1.4 Udlændingelovens § 22, nr. 6

18 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6.

6 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, 10 personer er udvist ved domme afsagt af landsretterne, og 2 personer er udvist ved domme afsagt af Højesteret. Der henvises til afsnit 5 for så vidt angår Højesterets praksis.

Der blev i 9 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 4 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 12 år. I 5 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.1.5 Udlændingelovens § 22, nr. 7

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom for udøvelse af tvang til indgåelse af tvangsægteskab i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 7.

4.1.1.6 Udlændingelovens § 22, nr. 8

Ingen personer er i 2015 er udvist ved endelig dom for besiddelse mv. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 8.

4.1.2 Udlændingelovens § 23 – udlændinge med mere end 5 års ophold

6 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23.

4.1.2.1 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3.

4.1.2.2 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4.

4.1.2.3 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5

1 person er i 2015 udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5.

Personen blev udvist ved endelig dom afsagt af byretten, og personen blev meddelt indrejseforbud i 6 år.

4.1.2.4 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6

5 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6.

1 person er udvist ved dom afsagt af byretten, og 5 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 1 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 4 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.2.5 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 7.

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom for udøvelse af tvang til indgåelse af tvangsægteskab i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 7.

4.1.2.6 Udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 8

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom for besiddelse mv. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 8.

4.1.2.7 Udlændingelovens § 23, nr. 2-4

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2-4.

4.1.3 Udlændingelovens § 24 – udlændinge med mindre end 5 års ophold

1471 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24.

4.1.3.1 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3

11 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3.

7 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 4 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 3 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 4 år. I 4 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 4 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.3.2 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4

176 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4.

162 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 14 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 142 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 12 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 12 år. I 22 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.3.3 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5

89 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5.

87 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 2 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 84 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 1 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud 10 år. I 4 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 12 år.

4.1.3.4 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6

164 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingeloven § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6.

142 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 22 personer er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 5 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 4 år. I 115 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 6 år. I 15 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 12 år. I 29 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.3.5 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 7

Ingen personer er i 2015 udvist ved endelig dom for udøvelse af tvang til indgåelse af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 7.

4.1.3.6 Udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 8

10 personer er i 2015 udvist ved endelig dom for besiddelse mv. af særlige farlige våben og eksplosivstoffer i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 8.

9 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 1 person er udvist ved dom afsagt af landsretterne.

Der blev i 4 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 5 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 12 år. I 1 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.3.7 Udlændingelovens § 24, nr. 2

1021 personer er i 2015 udvist ved endelig dom i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2.

1005 personer er udvist ved dom afsagt af byretterne, og 16 personer er udvist ved dom afsagt af landsretten.

Der blev i 29 tilfælde meddelt indrejseforbud gældende for 4 år. I 1 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende i 5 år. I 972 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende for 6 år. I 1 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud gældende i 8 år. I 7 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for 12 år. I 11 tilfælde blev der meddelt indrejseforbud for bestandig.

4.1.4 Udlændingelovens § 24 b – betinget udvisning

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2015 er 268 personer, der er udvist betinget.

221 personer er i 2015 udvist betinget ved endelig dom afsagt af byretterne, og 47 personer er udvist betinget ved endelig dom afsagt af landsretterne.

Ingen personer er i 2015 udvist betinget ved endelig dom afsagt af Højesteret. Der henvises til afsnit 5 for så vidt angår Højesterets praksis.

4.1.5 Udlændingelovens § 25 c – religiøse forkyndere

Ingen personer er i 2015 blevet udvist efter udlændingelovens § 25 c.

4.2 Domme, der frifinder for påstanden om udvisning

Udtræk fra udvisningsdatabasen viser, at der i 2015 er frifundet 132 personer, hvor der var nedlagt påstand om udvisning.

115 domme er afsagt af byretterne, og 17 domme er afsagt af landsretterne.

I 4 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 1-3, skete der frifindelse for udvisning. I 3 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 1 tilfælde er dommen afsagt af landsretten.

I 6 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 4, skete der frifindelse for udvisning. I alle disse tilfælde er dommene afsagt af byretterne.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 5, skete der frifindelse for udvisning.

I 38 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6, skete der frifindelse for udvisning. I 32 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 6 tilfælde er dommene afsagt af landsretten.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for udøvelse af tvang til indgåelse af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 7, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for overtrædelse af våbenloven i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 8, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 5, skete der frifindelse for udvisning.

I 4 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, skete der frifindelse for udvisning. I 3 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 1 tilfælde er dommen afsagt af landsretten.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for udøvelse af tvang til indgåelse af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 7, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for overtrædelse af våbenloven i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 8, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 23, nr. 2-4, skete der frifindelse for udvisning.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 1-3, skete der frifindelse for udvisning.

I 3 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for narkotikakriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, skete der frifindelse for udvisning. I 2 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 1 tilfælde er dommen afsagt af landsretten.

I 1 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for menneskesmugling i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 5, skete der frifindelse for udvisning. Dommen er afsagt af byretten.

I 25 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for særlig alvorlig kriminalitet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, skete der frifindelse for udvisning. I 23 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 2 tilfælde er dommen afsagt af landsretterne.

I ingen tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for udøvelse af tvang til indgåelse af ægteskab i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 7, skete der frifindelse for udvisning.

I 1 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning for overtrædelse af våbenloven i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 8, skete der frifindelse for udvisning. Dommen er afsagt af byretten.

I 19 tilfælde, hvor der i 2015 var nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, skete der frifindelse for udvisning. I 15 tilfælde er dommene afsagt af byretterne. I 4 tilfælde er dommen afsagt af landsretterne.

5. Højesteretspraksis

I 2015 har spørgsmålet om udvisning – med Procesbevillingsnævnets tilladelse – været indbragt for Højesteret i 3 sager.

Dommene har været refereret i Ugeskrift for Retsvæsen (UfR).

5.1 Udvisning

U.2015.3399H

Den 33-årige serbiske statsborger T var for bl.a. databedrageri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 279 a, jf. § 286, stk. 2, straffet med fængsel i 1 år og 3 måneder og udvist med indrejseforbud i 12 år. T, der tidligere var straffet for tilsvarende kriminalitet, var født og opvokset i Serbien, men havde haft lovligt ophold i Danmark i ca. 14 år. T var efter dommen udvist til Serbien, men var senere indrejst i Sverige, hvor han nu boede med sin kæreste og tre børn, som havde haft bopæl i Sverige siden 2013. Sagen for Højesteret angik alene spørgsmålet om udvisning. Højesteret bemærkede, at betingelserne efter udlændingelovens § 22, nr. 6, for at udvise T var opfyldt, hvorfor T efter lovens § 26, stk. 2, skulle udvises ubetinget, medmindre det ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Højesteret bemærkede bl.a., at T var født og opvokset i Serbien, hvor han havde gået i skole, og at T læste og skrev serbisk. T var kommet til Danmark som næsten 17-årig og kunne læse lidt dansk, men ikke skrive dansk. T havde hyppigt været i Serbien med henblik på salg af effekter fra sine kriminelle aktiviteter i Danmark. T's omgangskreds i Danmark bestod af serbere, og T's kæreste stammede også fra Serbien. T havde ikke længere kontakt med familie i Serbien. Højesteret fandt, at T fortsat havde en ikke ubetydelig social og kulturel tilknytning til Serbien, og at T havde sin overvejende familiemæssige tilknytning til Sverige. T's far boede i Tyskland, og hans mor og halvbrødre boede i Danmark. T havde aldrig haft en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark og kunne ikke anses for fuldt integreret i Danmark. Efter en helhedsvurdering af karakteren og grovheden af de kriminelle forhold samt T's personlige tilknytning til Danmark, Serbien og Sverige fandt Højesteret, at udvisningen af T med indrejseforbud i 12 år måtte anses for en proportional foranstaltning med henblik på at forebygge kriminalitet og sikre den offentlige orden. Da udvisningen dermed ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stadfæstede Højesteret, at der skulle ske ubetinget udvisning af T. Det kunne ikke føre til et andet resultat, at T som følge af udvisningen kunne forvente at blive indberettet som uønsket i Schengen-informationssystemet, og at dette eventuelt kunne give T vanskeligheder med at opnå eller få forlænget en opholdstilladelse i Sverige.

U.2015.2513H

En kroatisk statsborger, T, var født i 1973 og opvokset i Danmark, hvor han havde boet frem til nu, bortset fra en periode på ca. 3 år i T's tidlige barndom. Fra han fyldte 15 år i 1988 var han straffet for et meget stort antal forhold ved i alt 30 domme, der havde medført betinget og ubetinget frihedsstraf i ca. 20 år. Han havde forud for den aktuelle sag afsonet fængsel i ca. 12 år. I den aktuelle sag var T idømt fængsel i 5 år for navnlig forsøg på røveri af særlig grov beskaffenhed i

form af et hjemmerøveri mod en ældre mand begået sammen med T's bror, A. A, der var udvist til Kroatien, ville gifte sig med en kvinde der og havde venner og bekendte der. Højesteret fandt under hensyn til grovheden af T's aktuelle kriminalitet, grovheden og omfanget af hans tidligere kriminalitet, hans manglende integration i det danske samfund, og at han i kraft af den udviste bror havde en vis tilknytning til Kroatien, at T – uanset han var født og opvokset her i landet og havde sin mor og sine søskende her – kunne udvises, uden at det ville stride mod Danmarks internationale forpligtelser efter EU-opholdsdirektivets artikel 28, stk. 3, litra a (Direktiv 2004/38/EF), og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Højesteret stadfæstede herefter landsrettens dom om udvisning af T.

U.2015.2064H

En 24-årig filippiner, T, der havde opholdt sig i Danmark siden han var 12 år, var idømt fængsel i 5 måneder for tre tilfælde af vold efter straffelovens § 244 mv. Forholdene var begået i prøvetiden for en betinget udvisning, og T skulle derfor udvises, medmindre det vil være i strid med internationale forpligtelser, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Udvisning havde hjemmel i lov og havde legitime formål, og der skulle alene tages stilling til, om udvisningen var nødvendig i et demokratisk samfund. Højesteret udtalte, at T flere gange var idømt længere fængselsstraffe, og at han trods to tidligere domme om betinget udvisning var fortsat med at begå kriminalitet i prøvetiden. Han havde boet i Danmark ca. halvdelen af sit liv, havde en mor og to halvsøstre her og havde en sådan tilknytning til Danmark, at udvisning ville indebære en væsentlig belastning. Han var født og opvokset i Filippinerne, hvor hans mormor og mors søskende havde bopæl, han talte sproget og havde en ikke ubetydelig social, kulturel og familiemæssig tilknytning. Højesteret fandt efter en samlet helhedsvurdering, at udvisning af T med indrejseforbud i 6 år måtte anses for en proportional foranstaltning, og at betingelserne for udvisning var opfyldt. Højesteret stadfæstede herved landsrettens dom.

6. Udlændingelovens bestemmelser om administrativ udvisning

6.1 Reglernes opbygning

Afgørelser om udvisning kan i visse tilfælde ske ved administrativ beslutning. Reglerne herom er indeholdt i udlændingelovens §§ 25-25 b.

Beslutning om administrativ udvisning træffes – når bortses fra afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 1, der træffes af Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet – af Udlændingestyrelsen som 1. instans

med klageadgang til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 1, § 52 b, stk. 1, nr. 6, og § 52 b, stk. 2, nr. 4.

Herudover træffer Styrelsen for International Rekruttering og Integration afgørelse om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for International Rekruttering og Integration har pålagt en udlænding at udrejse straks, eller når en udlænding ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er meddelt af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2, 2. pkt. Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser om administrativ udvisning kan påklages til Udlændingenævnet, jf. udlændingelovens § 46 a, stk. 2 og § 52 b, stk. 2, nr. 4.

Udlændingelovens regler om udvisning ved administrativ beslutning er opbygget således, at der i udlændingelovens §§ 25-25 b er opstillet en række betingelser for, i hvilke situationer udvisning kan ske ved administrativ beslutning, mens udlændingelovens §§ 26 og 26 a indeholder regler om de hensyn, der skal inddrages ved afgørelsen om udvisning, når betingelserne for udvisning er opfyldt.

De for perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015 gældende regler er angivet i bilag 1.

6.2 Reglernes indhold

Udvisning ved administrativ beslutning kan ske, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. udlændingelovens § 25.

Har udlændingen ikke haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvisning ved administrativ beslutning endvidere ske, hvis

- udlændingen uden for de tilfælde, hvor der kan blive tale om udvisning ved dom, jf. lovens §§ 22-24, er dømt for berigelseskriminalitet, indsmugling i strid med toldlovens bestemmelser, voldelig eller truende adfærd over for personale eller beboere på et asylcenter, vold mod personer i offentlig tjeneste, vold, fremsættelse af trusler om at foretage strafbar handling eller overtrædelse af lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 1
- udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af

euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger særlig bestyrket mistanke herom, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2

- der er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 1 (gælder ikke udlændinge omfattet af EU-reglerne om indrejse og ophold)
- udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2 (gælder ikke udlændinge omfattet af EU-reglerne om indrejse og ophold), eller
- andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3
- udlændingen er fritaget for visum eller er meddelt visum og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b (åbenbart grundløs), eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 9 (gælder ikke udlændinge omfattet af EU-reglerne om indrejse og ophold) jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 4.

Udvisning ved administrativ beslutning kan herudover ske, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 b, stk. 1. Efter § 25 b, stk. 2, skal en udlænding, der ikke er EU/EØS statsborger, og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, udvises af landet, med mindre særlige grunde taler herimod.

Afgørelser om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, der er truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller af Udlændingenævnet efter påklage, indgår i det statistiske materiale.

Er grundbetingelserne opfyldt, skal udlændingemyndighederne i forbindelse med en afgørelse om udvisning inddrage en række hensyn, der er opregnet i udlændingelovens §§ 26 og 26 a. Der henvises herom til afsnit 3.2 ovenfor.

Endvidere gælder der særlige regler for EU/EØS-statsborgere og statsborgere i Schweiz som følge af retten til fri bevægelighed inden for EU. En EU/EØS-statsborger og en statsborger i Schweiz kan således alene udvises, såfremt den pågældendes personlige adfærd udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

6.3 Varigheden af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet. Der fastsættes således i forbindelse med afgørelsen om udvisning et indrejseforbud. Indrejseforbuddet, der kan tidsbegrænses, regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, meddeles indrejseforbud i forbindelse med udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, 3. pkt., kan indrejseforbud meddeles for 5 år, når udlændingen er tredjelandstatsborger og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller hvis udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 5, kan der, med mindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i § 32, stk. 4, 3. og 5. pkt., hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, som trådte i kraft den 1. januar 2015, vil der kun helt undtagelsesvist være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, end det der ellers følger af loven. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer har en sådan karakter, at det ikke er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Herudover er der efter udlændingelovens § 51 mulighed for administrativt at meddele indrejseforbud efter udlændingelovens § 32, stk. 1-4, når strafforfølgningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, overføres til et andet land, såfremt strafforfølgningen angår en lovovertrædelse, der

efter de i udlændingelovens § 49, stk. 1, nævnte betingelser kan medføre udvisning. Udlændingelovens § 49, stk. 1, vedrører udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 og 25 c. Frifindes udlændingen efterfølgende, ophæves udvisningen.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4 om længden af indrejseforbud.

7. Statistik vedrørende udvisning ved administrativ beslutning

7.1 Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen

Udtræk fra EstherH viser, at Udlændingestyrelsen i 2015 har truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 2663 personer, hvor der ikke pr. 11. april 2016 er sket påklage af afgørelsen.

Afgørelserne fordeler sig på udlændingelovens enkelte bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning som følger:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2015
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig berigelseskriminalitet mv.)	193
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	31
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af ulovligt ophold eller arbejde)	259
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	28
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn)	50

til den offentlige orden mv.)	
§ 25 b, stk. 1 (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet). Der henvises særskilt til afsnit 7.1.1	1842
§ 25 b, stk. 2 (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	260
§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af §§ 22-25 b til udlandet)	0
I alt	2663

Det bemærkes, at Udlændingestyrelsen pr. 12. april 2016 har genoptaget 15 af de i alt 2778 sager om administrativ udvisning på baggrund af nye oplysninger. Udlændingestyrelsen har i 13 af disse sager efterfølgende truffet ny afgørelse om, at der ikke var grundlag for udvisning af de pågældende, mens afgørelsen om udvisning blev opretholdt i de 2 sager. 5 genoptagelser skete på baggrund af nye oplysninger fra Center mod Menneskehandel om, at den pågældende havde været udsat for menneskehandel, 3 genoptagelser skete på baggrund af, at byretterne i forbindelse med kendelsen om frihedsberøvelse tillige tog stilling til den administrative udvisning, 2 genoptagelser skete på baggrund af hjemvisningsafgørelser fra Udlændingenævnet og 3 genoptagelser skete på baggrund af, at der på tidspunktet for den administrative udvisning forelå faktuelle forkerte oplysninger.

Styrelsen for International Rekruttering og Integration traf i 2015 afgørelse om administrativ udvisning vedrørende 6 personer, hvor der ikke pr. 11. april 2016 er sket påklage af afgørelsen. Disse afgørelser er alle truffet i henhold til udlændingelovens § 25 b, stk. 2.

7.1.1 Særligt om udvisning i medfør af udlændingelovens § 25 b, stk. 1 - grænsesager

I perioden september til og med december 2015 oplevede Udlændingestyrelsen en markant stigning i antallet af forelæggelser fra politiet om udvisning af udlændinge med ulovligt ophold. Der var tale om udlændinge, der ønskede at indrejse i Danmark via den dansk-tyske grænse, fortrinsvis ved Padborg og Rødby. De pågældende udlændinge ønskede at benytte Danmark som transitland på vej mod Norge, Sverige og Finland, hvor de ønskede at søge om asyl. De pågældende afviste på forespørgsel at søge asyl i Danmark.

I de sidste fire måneder af 2015 har Udlændingestyrelsen på den baggrund truffet langt flere afgørelser om udvisning som følge af ulovligt ophold, end i årets første måneder, og end i tidligere år.

Udlændingestyrelsen har i samme periode set en stigning i forelæggelser fra politiet, hvor personer anholdes og sigtes for menneskesmugling efter udlændingelovens § 59, stk. 8, ved forsætligt at have bistået en udlænding med ulovlig indrejse i Danmark. Dette har medført en mindre stigning i udvisninger efter udlændingelovens § 25 a, nr. 3 (hensynet til den offentlige orden og sikkerhed.)

2015	Antal udvisninger på grund af ulovligt ophold (§25b, stk. 1)	Heraf indrejse via Tyskland*
Januar	32	
Februar	32	
Marts	21	
April	22	
Maj	34	
Juni	37	
Juli	31	
August	94	
September	309	260
Oktober	293	269
November	449	408
December	540	497
	1894	1434

*Særskilt registrering af indrejse via Tyskland blev først påbegyndt pr.

6. september 2015 – tallene for årets første måneder er således inklusiv disse sager.

Størstedelen af de 1.434 udvisninger der blev foretaget i perioden 6. september – 31. december 2015 vedrørte personer fra Afghanistan (479), Syrien (392) og Irak (346).

7.2. Afgørelser om udvisning ved administrativ beslutning truffet af Udlændingenævnet

Udtræk fra EstherH viser, at Udlændingenævnet i 2015 har truffet afgørelse om stadfæstelse af udvisning ved administrativ beslutning vedrørende 75 personer efter påklage af Udlændingestyrelsens eller Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelse.

Afgørelserne fordeler sig på udlændingelovens enkelte bestemmelser om udvisning ved administrativ beslutning som følger:

Bestemmelser i udlændingeloven	Antal personer i 2015
§ 25 a, stk. 1, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig berigelseskriminalitet mv.)	8
§ 25 a, stk. 1, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af mindre alvorlig narkotikakriminalitet)	3
§ 25 a, stk. 2, nr. 1 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af ulovligt ophold eller arbejde)	21
§ 25 a, stk. 2, nr. 2 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af manglende midler til underhold her i landet og til hjemrejsen)	3
§ 25 a, stk. 2, nr. 3 (udvisning af udlændinge med ophold i Danmark i mindre end de sidste 6 måneder som følge af andre hensyn til den offentlige orden mv.)	1
§ 25 b, stk. 1 (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	19
§ 25 b, stk. 2 (udvisning af udlændinge som følge af ulovligt ophold her i landet)	20
§ 51 (overførsel af strafforfølgning for forhold omfattet af § 22-25 b, til udlandet)	0
I alt	75

Udlændingestyrelsen og Styrelsen for International Rekruttering og Integration har i 2015 truffet afgørelse om udvisning ved administrativ beslutning vedrørende

70 personer, hvor afgørelsen pr. 11. april 2016 var påklaget, men endnu ikke afgjort.

Herudover har Udlændingenævnet i 2015 truffet afgørelse om omgørelse af 3 administrative afgørelser om udvisning truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration.

8. Udlændingelovens bestemmelser om udsendelse af udviste udlændinge

8.1 Udrejsepligt

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en afgørelse om udvisning blandt andet, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 30, stk. 1, skal en udlænding, der efter reglerne i blandt andet udlændingelovens kapitel 4 om udvisning ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejse af landet. En udvist udlænding har således pligt til at udrejse af landet.

Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2.

8.2 Udrejsefrist

Pligten for en udvist udlænding til at udrejse af landet indtræder på det tidspunkt, hvor udrejsefristen udløber.

Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er straffen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulans behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Er udvisning sket ved administrativ beslutning efter udlændingelovens §§ 25, 25 a eller 25 b, skal afgørelsen om udvisning indeholde en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, 1. pkt.

Normalt anses en udvisning ved administrativ beslutning for et påtrængende tilfælde, hvorfor udrejsefristen i sådanne sager som udgangspunkt fastsættes til straks, jf. § 33, stk. 2, 4. pkt. Det følger dog af § 33 c, at en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. Efter praksis fortolkes bestemmelsen, så der alene fraviges i helt særlige tilfælde, f.eks. ved alvorlig sygdom hos den udvistes nære familie. Herudover kan udgangs-

punktet fraviges, hvis den udviste udlænding er gravid, idet en gravid udlænding som udgangspunkt ikke kan pålægges at udrejse inden for 2 måneder forud for den forventede terminsdato og inden for 2 måneder efter barnets fødsel.

Bortset fra i påtrængende tilfælde, må en udrejsefrist ikke være kortere end 7 dage, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt. Dog fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af reglerne i udlændingelovens § 2, stk. 4 (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1.pkt.

Påklages en afgørelse om administrativ udvisning inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 33, stk. 3.

8.3 Retlige betingelser for udsendelse

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen gælder i forhold til alle udlændinge, og ved anvendelse af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves. En udlænding, der er udvist ved endelig dom eller administrativ beslutning, og som har en ansøgning om asyl under behandling, kan således ikke udsendes, før asylsagen er endeligt afgjort. Meddeles udlændingen efterfølgende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, bortfalder det meddelte indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 7.

Af udlændingelovens § 31, stk. 2, fremgår det, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

Er udlændingen udvist ved dom, og har udlændingen haft opholdstilladelse som flygtning, skal Udlændingestyrelsen forud for udsendelsen træffe afgørelse om,

hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen, jf. udlændingelovens § 49 a. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af asyl.

Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelse ikke vil være i strid med udlændingelovens § 31, anses afgørelsen automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 2. Klagen tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

For en nærmere gennemgang af udlændingelovens bestemmelser om flygtninge, henvises der til Flygtningenævnets formandskabs 23. beretning (2014).

8.4 Den praktiske udsendelse af udviste udlændinge

Rigspolitiet planlægger og forestår den praktiske gennemførelse af de enkelte udrejser. Rigspolitiet arbejder med fire kategorier af udrejser: "Ledsaget udrejse", "påset udrejse", "skønnet udrejse" og "selv udrejst".

"Ledsaget udrejse" omfatter de tilfælde, hvor politipersonale ledsager udlændingen ud af landet – typisk med fly – enten helt til hjemlandet eller til et andet land, hvor den pågældende har ret til at opholde sig, eller til en transitdestination. Udsendelsen vil typisk være tvangsmæssig, men kan også være frivillig, således at ledsagelsen er begrundet i et ønske fra udlændingen, flyselskabet eller et eventuelt transitland.

"Påset udrejse" omfatter de tilfælde, hvor politipersonale påser udrejsen af landet, f.eks. ombordstigning i et fly eller på et skib.

"Skønnet udrejse" omfatter de situationer, hvor der hverken er tale om ledsaget eller påset udrejse, men hvor udlændingen ikke kan træffes på indlogeringsstedet af politiet eller meldes forsvundet, således at udlændingens opholdssted er ukendt for myndighederne. Udlændingen efterlyses i Det Centrale Kriminalregister.

"Selv udrejst" omfatter de tilfælde, hvor der er tilvejebragt sikre oplysninger om, at udlændingen selv er udrejst.

9. Statistik vedrørende udsendelse af udviste udlændinge

Det fremgår af udtræk fra EstherH, at i alt 1024 af de 1520 personer, der er udvist ved endelig dom i 2015, er registreret som udrejst af Danmark pr. 3. april 2016.

Der er en række faktorer, som kan have betydning for, at et antal udlændinge, der er udvist ved dom, endnu ikke er udrejst.

Langt den væsentligste årsag til manglende udrejse er, at udlændingen enten fortsat afsoner eller afventer at afsone den idømte straf eller den foranstaltning, der træder i stedet for almindelig afsoning.

Herudover kan manglende udrejse skyldes, at udlændingen er forsvundet efter afsigelsen af endelig dom om udvisning, ligesom udlændingen i nogle tilfælde er varetægtsfængslet i medfør af udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på fuldbyrdelse af udsendelsen. Endvidere kan manglende udrejse skyldes, at der er udsendeshindringer i forhold til hjemlandet, eller at udlændingen har en asylsag under behandling hos udlændingemyndighederne. Endelig kan manglende udrejse skyldes, at udlændingen efterfølgende er meddelt opholdstilladelse, jf. herom afsnit 14.1 nedenfor.

De involverede myndigheder foretager i alle tilfælde, hvor en udlænding er udvist af landet, løbende opfølgning og eventuelt sagsbehandling vedrørende de sager, hvor udrejse endnu ikke har fundet sted.

Det fremgår af udtræk fra EstherH, at 1663 af de 2663 personer, der i 2015 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Udlændingestyrelsen, og hvor der ikke pr. 11. april 2016 er sket påklage, er registreret udrejst af Danmark.

4 af de 6 personer, der i 2015 er udvist ved administrativ beslutning truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration, og hvor der ikke pr. 11. april 2016 er sket påklage til Udlændingenævnet, er registreret udrejst af Danmark.

43 af de 75 personer, der i samme periode er udvist ved administrativ beslutning stadfæstet af Udlændingenævnet, er registreret udrejst af Danmark pr. 11. april 2016.

I alt er således 1710 af de 2744 personer, der i 2015 er udvist ved endelig administrativ beslutning, registreret udrejst af Danmark pr. 11. april 2016.

For så vidt angår de personer, der ikke er registreret udrejst efter at være udvist ved administrativ beslutning, er der en række faktorer, der kan have betydning for, at de ikke er udrejst eller ikke er registreret udrejst.

Der er en række tilfælde, hvor de pågældende udlændinge ikke er registreret som udrejst i EstherH, men hvor de pågældende reelt er udrejst, idet de har forladt landet af egen drift, uden at Rigspolitiet eller Udlændingestyrelsen har fået besked herom.

Den manglende udrejse kan endvidere skyldes, at de udviste udlændinge har en ansøgning om asyl under behandling hos udlændingemyndighederne, eller at der er vanskeligheder med at udsende udviste udlændinge, der har fået endeligt afslag på asyl. Det er således i en række sager ikke praktisk muligt at udsende de pågældende. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at Udlændingestyrelsen kan træffe afgørelse om administrativ udvisning efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, såfremt en udlænding, der har fået endeligt afslag på asyl, ikke medvirker til sin udsendelse. Udlændingestyrelsen har i 2015 truffet afgørelse om administrativ udvisning af i alt 266 afviste asylansøgere efter denne bestemmelse.

Endelig skyldes manglende udrejse i nogle tilfælde, at udlændingen efterfølgende er meddelt opholdstilladelse, jf. afsnit 14.2 nedenfor.

10. Udlændingelovens bestemmelser om ophævelse af udvisning for udviste udlændinge

10.1 Udlændingelovens § 50

Er en afgørelse om udvisning ved dom ikke iværksat, kan den udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50. Efter bemærkningerne til bestemmelsen kan begæring herom kun fremsættes én gang, jf. lovforslag nr. 59 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.), der blev fremsat den 16. april 1998 og vedtaget som lov nr. 473 af 1. juli 1998.

Begæring efter lovens § 50 kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, at udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Udlændingelovens § 50 som affattet ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 finder kun anvendelse på udlændinge, der første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse den 3. juli 1998 eller senere.

Af ikrafttrædelsesbestemmelserne til lov nr. 473 af 1. juli 1998 fremgår det af § 4, stk. 6, at § 50, stk. 1 ikke finder anvendelse for udlændinge, der inden lovens ikrafttræden første gang har fremsat begæring om udvisningens ophævelse.

Dette indebærer, at en udlænding, der inden lovens ikrafttræden efter betingelserne i den dagældende bestemmelse i § 50 har fremsat én begæring over for anklagemyndigheden om fornyet prøvelse af beslutningen, efter betingelserne i

den dagældende bestemmelse i § 50, stk. 1, vil have adgang til på ny én gang at indbringe spørgsmålet for retten.

Domstolene har i en enkelt sag i 2015 taget stilling til adgangen til at få en ophævelse af udvisning prøvet mere end én gang:

Østre Landsret. Afvisning af fornyet prøvelse i medfør af udlændingelovens § 50. U kom til Danmark i 1988 i forbindelse med en familiesammenføring. Den 18. juni 1992 blev U fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 og § 139, stk. 1 samt lov om euforiserende stoffer. Han blev dømt til anbringelse samt udvist af Danmark for bestandig. Den 28. februar 1994 traf Retten i Nykøbing Sjælland afgørelse om, at U's påstand om ophævelse af udvisningsbestemmelsen ikke skulle tages til følge. Sagen blev realitetsbehandlet i medfør af udlændingelovens dagældende § 50, stk. 1, og var indbragt på baggrund af U's anmodning med henvisning til væsentligt ændrede forhold. Ved en kendelse afsagt den 15. oktober 1998 af Retten i Roskilde blev en ny anmodning fra U om ophævelse af udvisningsbestemmelsen i medfør af udlændingelovens § 50 ikke taget til følge. Anmodningen blev efter det oplyste fremsat den 13. august 1998 og var således fremsat efter ikrafttræden af lov nr. 473 af 1. juli 1998 om blandt andet ændring af udlændingelovens § 50. Den 16. december 1998 blev afgørelsen stadfæstet af Østre Landsret. Ved en kendelse af 4. august 2009 fra Retten i Roskilde blev U's anmodning om fornyet prøvelse af udvisningsbestemmelsen afvist. Afgørelsen blev truffet med henvisning blandt andet til, at en prøvelse om udvisning efter udlændingelovens § 50 som alt overvejende hovedregel alene kan foretages én gang. Kendelsen blev den 20. august 2009 stadfæstet af Østre Landsret. Efter det oplyste har Rigspolitiet siden 1998/1999 forsøgt at tilvejebringe forudsætninger for en udsendelse af U. Det er imidlertid konstateret, at en udsendelse er udsigtsløs, og i 2002 indstillede Rigspolitiet derfor alle udsendelsesbestræbelser i sagen. Rigspolitiet har senest den 9. marts 2015 udtalt, at en udsendelse af U er udsigtsløs, og at alle udsendelsesbestræbelser i sagen fortsat er indstillet. Retten i Holbæk lagde ved kendelse afsagt den 3. september 2015 blandt andet til grund, at det efter udlændingelovens § 50 kan antages, at der alene er adgang til én gang at foretage en prøvelse af en dom med bestemmelsen om udvisning. Begrænsningen i prøvelsesadgangen er angivet i forarbejderne til udlændingeloven, betænkning nr. 1326, 1997, om udvisning, hvorefter det blandt andet fremgår, at adgangen til fornyet domstolsprøvelse kan begrænses til én prøvelse, uden at der herved tilsidesættes væsentlige retssikkerhedsgarantier. Retten fandt efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger om U's forhold og omstændighederne i denne sag sammenholdt med baggrunden for udvisningen, at anmodningen om fornyet prøvelse

af udvisningsbestemmelsen bør afvises. Der henvistes til, at der tidligere er foretaget en prøvelse efter udlændingelovens nugældende § 50, stk. 1, og at det ikke kan antages, at afvisningen på grund af U's forhold, herunder de ægteskabelige og familiemæssige forhold, og det oplyste om udsendelseshindringerne vil stride med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, blandt andet artikel 3 og 8. Påstanden om afvisning blev derfor taget til følge. Østre Landsret stadfæstede den 15. december 2015 byrettens kendelse. Retten lagde blandt andet til grund, at der efter ikrafttrædelsesbestemmelsen i § 4, stk. 6 til lovændringen i 1998 skulle ses bort fra den realitetsprøvelse, der havde fundet sted i 1994 og dermed før begrænsningen af prøvelsesadgangen. U havde imidlertid også efter lovændringen opnået en realitetsprøvelse af udvisningsbestemmelsen. Begrænsningen af prøvelsesadgangen til én prøvelse udelukkede således som udgangspunkt, at U kunne opnå en realitetsprøvelse af udvisningsbestemmelsen. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt dette udgangspunkt måtte fraviges, lagde retten til grund, at uanset at U er udvist, har udvisningen ikke kunnet effektueres som følge af udsendelseshindringer, hvilket har medført, at Rigspolitiet har indstillet alle udsendelsesbestræbelser. Det forhold, at U på den ene side ikke må opholde sig i Danmark, men på den anden side ikke kan udsendes og følgelig nu har opholdt sig her i landet ca. 17 ¼ år, udgør ikke – i hvert fald på nuværende tidspunkt – i sig selv en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der kan begrunde en yderligere realitetsprøvelse efter § 50. Retten lagde endelig til grund, at U ville have krav på en fornyet prøvelse efter udlændingelovens § 50, hvis iværksættelse af udvisningen senere måtte vise sig at blive aktuel, jf. herved Højesterets kendelse i Ufr.2011.2358.

10.2 Udlændingelovens § 50 a

Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 1.

Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i udlændingelovens § 50 a, stk. 1, nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivningen fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisning for retten, jf. udlændingelovens § 50 a, stk. 2. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen.

Træffer retten i disse tilfælde ikke bestemmelse om ophævelse af udvisningen, skal udvisningen effektueres, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9, hvorefter udrejsefristen, der fastsættes til straks, regnes fra udskrivning fra hospital eller forvaring.

Udlændingelovens § 50 a, der blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, finder kun anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået den 3. juli 1998 eller senere.

10. 3 Udlændingelovens § 50 b

Efter udlændingelovens § 50 b kan en udlænding omfattet af EU-reglerne få en afgørelse om udvisning prøvet ved domstolene, såfremt udvisningen ikke er iværksat 2 år efter afgørelsen. Denne indbringelse skal ske ex officio af anklagemyndigheden.

11. Statistik vedrørende ophævelse af udvisning for udviste udlændinge

11.1 Udlændingelovens § 50

I EstherH registreres alle kendelser, som Udlændingestyrelsen modtager fra politiet eller anklagemyndigheden, afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 vedrørende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom.

Der er i perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015 registreret 14 kendelser efter udlændingelovens § 50 vedrørende ophævelse af udvisningen af en udlænding, der er udvist ved dom.

I 10 af disse sager fandt retten, at der ikke var sket sådanne ændringer i udlændingens forhold, at den idømte udvisning skulle ophæves. I 4 sager fandt retten, at der var sket sådanne ændringer i udlændingens forhold, at den idømte udvisning skulle ophæves.

11.1.1 Praksis udlændingelovens § 50 – ophævelse af udvisning

Københavns Byret. Straffedomms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50. U, der er statsborger i Afghanistan, indrejste i Danmark i september 2009 sammen med sin søn og sin ægtefælle. De indrejste på falske pas og blev i 2009 for overtrædelse af straffelovens § 172, stk. 1, jf. § 171 idømt fængsel i 40 dage og udvist i 6 år. I 2011 blev U meddelt endeligt afslag på asyl. I 2011 ophævede U endvidere sit samliv med ægtefællen, men parret fik samtidig yderligere et barn sammen. I 2013 blev U's ægtefælle og to børn meddelt opholdstilladelse i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2014 anmodede U om, at dommens bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50, under henvisning til, at U ønskede samvær med sine to herboende børn født i

henholdsvis 2003 og 2011. Det blev lagt til grund, at både U og ægtefællen blev dømt i forbindelse med indrejsen til Danmark. U's ægtefælle havde efterfølgende fået opholdstilladelse i Danmark. Der var etableret samvær med det ældste barn. På den baggrund fandt byretten, at der forelå så væsentlige ændringer i U's forhold, at udvisningen burde ophæves., jf. udlændingelovens § 50.

Retten i Randers. Straffedomms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50. U, der er statsborger i Tyrkiet, indrejste i Danmark i marts 1997, hvor han søgte asyl. Han blev i februar 1999 meddelt endeligt afslag herpå. I perioden fra 1999 til 2013 søgte U adskillige gange om genoptagelse af sin asylsag, ligesom han søgte opholdstilladelse på andet grundlag. U blev den 22. april 2003 for overtrædelse af straffelovens § 181, stk. 1, jf. § 21, som stadfæstet ved Vestre Landsrets dom af 11. august 2003, dømt til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen. Den 17. marts 2004, i forbindelse med udskrivning til ambulans psykiatrisk behandling afsagde Retten i Randers kendelse om, at udvisningen skulle opretholdes, jf. udlændingelovens § 50 og § 50 a. I september 2013 anmodede U om, at dommens bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50, under henvisning til, at U's familie, som havde opholdt sig i Danmark siden 2003, ville lide under en adskillelse, at der var mulighed for at EMRK art. 8 blev overtrådt, og at U's helbredsmæssige forhold talte afgørende imod en udvisning. Retten lagde til grund, at når hensås til U's familiemæssige og helbredsmæssige situation var det ikke så åbenbart, at der ikke var sket væsentlige ændringer i U's forhold, hvorfor udvisningen burde ophæves, jf. udlændingelovens § 50.

Retten i Esbjerg. Straffedomms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50. U, der er statsløs palæstinenser fra Libanon, indrejste i Danmark i september 2009, hvor hun søgte om familiesammenføring til herboende ægtefælle. Hun blev i juli 2010 meddelt endeligt afslag herpå. U blev den 8. september 2010 for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 1. pkt., som stadfæstet ved Vestre Landsret den 19. januar 2011, idømt 2 års fængsel og udvist med indrejseforbud for bestandig. I august 2011 anmodede U første gang om ophævelse af udvisningen, jf. udlændingelovens § 50, under henvisning til, at U i oktober 2010 fødte sit og ægtefællens barn, samt at parret ventede endnu et barn til januar 2012. Imod udvisningens ophævelse blev fremført, at graviditeten for parrets første barn var kendt på tidspunktet for udvisningen, ligesom undfangelsen af parrets kommende barn lå efter stadfæstelsen af udvisningen i Vestre Landsret. U kunne derfor ikke have en berettiget forventning om, at hun kunne etablere et familieliv i Danmark. Påstanden om ophævelse af udvisningen blev

ikke taget til følge. I september 2013 anmodede U på ny om, at dommens bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50, under henvisning til væsentlige ændringer i hendes forhold siden marts 2012 – herunder at hun nu siden løsladelsen havde boet sammen med ægtefællen og deres to børn. Retten i Esbjerg afviste den 31. januar 2014 at prøve udvisningsbestemmelsen. Ved kendelse af 27. marts 2014 ophævede Vestre Landsret byrettens kendelse og hjemviste til fornyet behandling. Retten lagde til grund, at der nu forelå et efter EMRK art 8 beskyttelsesværdigt familieliv. Som følge af ægtefællens flygtningestatus, ville en udvisning af U blandt andet have væsentlige konsekvenser for familiens mulighed for at opretholde familien som enhed og en udvisning ville derfor være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvorfor udvisningen burde ophæves., jf. udlændingelovens § 50.

Københavns Byret. Straffedomms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50. U, der er statsborger i Ghana, indrejste ifølge egne oplysninger i Danmark i februar 2013. Han søgte i februar 2014 om asyl. U frafaldt i november 2015 sin ansøgning om asyl, efter at han i juli 2015 var meddelt familiesammenføring til herboende dansk statsborger. U blev den 20. februar 2014 for overtrædelse af straffelovens § 174 samt udlændingelovens § 59, stk. 2 og § 59, stk. 1, nr. 2, idømt 30 dages fængsel og udvist med indrejseforbud i 6 år. I august 2014 anmodede U om ophævelse af udvisningen, jf. udlændingelovens § 50, under henvisning til, at U siden udvisningen var blevet gift med en dansk statsborger, ligesom parret havde fået et barn sammen. Retten lagde til grund, at en samlet vurdering af de nu påberåbte ændrede omstændigheder og den i sin begåede kriminalitet, var det indtrådt så væsentlige ændringer i U's forhold, at udvisningen burde ophæves., jf. udlændingelovens § 50.

11.2 Udlændingelovens § 50 a

I EstherH registreres alle kendelser, som Udlændingestyrelsen modtager fra politiet eller anklagemyndigheden, afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 a vedrørende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom.

Der er i perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015 registreret 3 kendelser efter udlændingelovens § 50 a vedrørende ophævelse af udvisningen af en udlænding, der er udvist ved dom.

I 1 tilfælde fandt retten ikke, at den pågældendes helbredsmæssige tilstand kunne føre til, at den idømte udvisning skulle ophæves. I 2 tilfælde fandt retten, at den pågældendes helbredsmæssige tilstand burde føre til, at udvisningen skulle ophæves.

Retten i Århus. Straffedoms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50 a. U, der er statsløs palæstinenser fra Libanon, var indrejst i Danmark i 1986. Den pågældende fik den 12. september 1986 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og den 23. maj 1991 blev denne opholdstilladelse meddelt tidsubegrænset. Ved dom af 29. oktober 2012 fra Retten i Århus, som stadfæstet af Vestre Landsret den 4. februar 2013, blev U dømt til psykiatrisk behandling på hospital for sindslidende med tilsyn af Kriminalforsorgen. U blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. I december 2014 blev sagen indbragt for retten med henblik på prøvelse af udlændingelovens § 50 a. Retten lagde til grund, at U var diagnosticeret med paranoid psykose. Han led herudover af PTSD, angst, forhøjet blodtryk og kronisk lungesyndrom. U var uden netværk i Libanon og var i forhold til hans sygdomme afhængig af hjælp, herunder til at administrere sin medicinering. U var statsløs palæstinenser og havde dermed ikke samme rettigheder som libanesiske statsborgere, herunder i forhold til adgangen til offentlige sundhedsydelser. Det henstod som uvist, om U havde reel mulighed for relevant behandling i Libanon. På den baggrund fandt retten, at U's helbredsmæssige tilstand afgørende talte imod, at udsendelse fandt sted, hvorfor udvisningen burde ophæves, jf. udlændingelovens § 50 a.

Retten i Århus. Straffedoms bestemmelse om udvisning blev ophævet, jf. udlændingelovens § 50 a. U, der er statsborger i Iran, var indrejst i Danmark i 1984. Den pågældende blev den 14. august 1989 meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved Vestre Landsret dom af 22. oktober 2004, som stadfæstet af Højesteret den 21. januar 2005, blev U dømt til anbringelse i psykiatrisk sygehus. U blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. I december 2014 blev sagen indbragt for retten med henblik på prøvelse af udlændingelovens § 50 a. Retten lagde til grund, at U var diagnosticeret med paranoid skizofreni og havde et vedvarende behandlingsbehov. Det måtte frygtes, at U igen ville begå personfarlig kriminalitet, såfremt behandlingen blev afbrudt. Efter en samlet vurdering, herunder navnlig af pågældendes behov for struktur og fortsat motivering for medicinsk behandling og af risikoen for rediciv, fandt retten, at U's helbredsmæssige forhold afgørende talte imod, at udsendelse kunne finde sted – uanset at U havde begået særdeles grov personfarlig kriminalitet, hvorfor udvisningen burde ophæves, jf. udlændingelovens § 50 a.

11.3 Udlændingelovens § 50 b

I EstherH registreres alle kendelser, som Udlændingestyrelsen modtager fra politiet eller anklagemyndigheden, afsagt i medfør af udlændingelovens § 50 b vedrø-

rende ophævelse af udvisningen for udlændinge, der er udvist ved dom afsagt den 1. maj 2006 eller senere.

Der er i perioden fra den 1. januar 2015 til den 31. december 2015 registreret 1 kendelse efter udlændingelovens § 50 b vedrørende ophævelse af udvisningen af en udlænding, der er udvist ved dom.

Retten fandt i dette tilfælde, at den idømte udvisning ikke skulle ophæves.

12. Udlændingelovens bestemmelser om administrativ ophævelse af indrejseforbud

Efter udlændingelovens § 32, stk. 8, kan et indrejseforbud meddelt en statsborger i et EU- eller EØS-land eller Schweiz eller en udlænding der i øvrigt er omfattet af EU-reglerne, senere ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 10, kan et indrejseforbud meddelt en udlænding, der ikke er statsborger i et EU- eller EØS-land eller Schweiz, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 b, senere ophæves, såfremt ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Udlændingestyrelsen har i 2015 i 6 tilfælde truffet afgørelse om administrativ ophævelse af indrejseforbud.

Der var i alle tilfælde tale om indrejseforbud meddelt ved dom. Afgørelserne blev alle truffet efter udlændingelovens § 32, stk. 8. I alle tilfældene var indrejseforbuddet meddelt før den 1. januar 2015.

13. Udlændingelovens bestemmelser om meddelelse af opholdstilladelse til udviste udlændinge

Efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8 (asyl), medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a, 25 b eller 25 c, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt. En udlænding, der har indrejseforbud, kan ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 9-9 f eller 9 i – 9 n, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen, jf. udlændingelovens § 10, stk. 4. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er EU/EØS-statsborger eller statsborger i Schweiz, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 b.

Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter den 8. juni 2002, hvor bestemmelserne trådte i kraft.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 7, bortfalder et indrejseforbud, såfremt den pågældende under de i udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f eller §§ 9 i-9 n.

14. Statistik vedrørende opholdstilladelse til udviste udlændinge, der er udvist ved dom

Det fremgår af udtræk fra udvisningsdatabasen og EstherH, at i alt 9 personer, der i 2015 er udvist ved dom for et strafbart forhold begået den 3. juli 1998 eller senere, frem til 3. april 2015 er meddelt opholdstilladelse. Ingen af disse personer havde været udsendt af landet, før opholdstilladelse blev meddelt.

I 7 af de nævnte tilfælde blev den udviste udlænding efterfølgende meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, og i 2 tilfælde efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

14.1 Udlændinge, der er udvist ved administrativ beslutning

Udtræk fra EstherH viser, at 15 personer, der i 2015 administrativt udvist af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration (som ikke er påklaget pr. 11. april 2016) eller – efter påklage – i Udlændingenævnet, efterfølgende er meddelt opholdstilladelse, før de pågældende er udrejst af Danmark.

I 10 tilfælde blev den pågældende efterfølgende meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og i 5 tilfælde blev den pågældende meddelt opholdstilladelse på andet grundlag – herunder efter udlændingelovens § 9 stk. 1, nr. 1 (ægteskab eller fast samlivsforhold).

Bilag 1

Uddrag af lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, § 225, jf. §§ 216 og 222, § 226, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig rets-

følge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller

8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i § 22,

2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,

3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller

4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller

2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

1) grovheden af den begåede kriminalitet,

2) længden af den idømte frihedsstraf,

3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,

4) tidligere domme for strafbart forhold,

5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller

6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.

Stk. 2. Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:

1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.

4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b, og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 10. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og

6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, 2 eller 3 regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Udlændinge-, integrations- og boligministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.

Stk. 4. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændingestyrelsen, Integrations- og Boligministeriet, domstolene, Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgeren frafalder ansøgningen herom.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for

5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b, eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Stk. 6. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejsen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 7. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p.

Stk. 8. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 9. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være

omfattet af de restriktive foranstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 10. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves. Herudover kan et indrejseforbud i forbindelse med en udvisning efter § 25 b, stk. 2, ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Stk. 11. En udlænding, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter § 21 b, stk. 1, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet meddeles for bestandig og har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen eller, hvis udlændingen opholder sig uden for landet, fra tidspunktet for konstateringen af, at udlændingens opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet. Der kan meddeles et indrejseforbud af kortere varighed end anført i 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Risiko for, at udlændingen vil unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af sagens oplysninger om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk

land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor

Stk. 5. Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 5, § 9 f, stk. 7, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulantly behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovincen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovincen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 4 d, stk. 3 og 4 § 9, stk. 22, 23 og 31-33 § 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 2, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4., træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af beskæftigelsesministeren i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra afgørelser om afvisning truffet efter regler udstedt i medfør af § 9 g, stk. 1, 2. pkt., samt de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 3, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren. Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser kan bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, påklages til beskæftigelsesministeren.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

Stk. 7. Udlændingestyrelsens og de danske diplomatiske og konsulære repræsentationers afgørelser efter § 4 d kan ikke påklages.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det fornødent og udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal oprettholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Bilag 2

Uddrag af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004

Artikel 28

Beskyttelse mod udsendelse

1. Værtsmedlemsstaten skal, før den træffer afgørelse om udsendelse med begrundelse i den offentlige orden eller sikkerhed, bl.a. tage hensyn til varigheden af den pågældendes ophold på værtsmedlemsstatens område, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration i værtsmedlemsstaten og tilknytning til hjemlandet.

2. Værtsmedlemsstaten må ikke træffe en udsendelsesafgørelse vedrørende en unionsborger eller dennes familiemedlemmer, uanset nationalitet, når de har opnået ret til tidsubegrænset ophold på værtsmedlemsstatens område, medmindre det skyldes alvorlige hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed.

3. Der må ikke træffes en udsendelsesafgørelse i forhold til en unionsborger, medmindre afgørelsen er bydende nødvendig af hensyn til den offentlige sikkerhed som fastlagt af medlemsstaten, hvis de:

a) har haft ophold i værtsmedlemsstaten i de ti forudgående år, eller

b) er mindreårige, medmindre udsendelsen er nødvendig af hensyn til barnets tarv som fastlagt i De Forenede Nationers konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder.